

Az Ige egyháza III. rész. Az énekelt ige

SZENCI MOLNÁR ALBERT (1574–1634)

Isten a neki odaszánt élet által gazdagít minket.

Megfigyeltem, hogy vannak olyan fiúk és lányok, akik hittanórán nem énekelnek velünk együtt. Ezek vagy nem tudnak, vagy nem akarnak énekelni. Akiknek rossz a hallása és rosszul énekelnek, azoknak azt ajánlom: próbálják meg, mert így előbb-utóbb valamennyire megtanulnak énekelni. Akik viszont nem akarnak énekelni, azoknak azt mondom, hogy nem szeretik igazán az Úr Jézust, mert amikor énekelünk, akkor Istent dicsérjük, Hozzá imádkozunk. A szép ének Istent dicsőítő imádság. Az angyalok énekkel magasztalják Istent, sőt hiszem, hogy amikor mi itt lent énekelünk, odafenn a menyekben az angyalok velünk együtt énekelnek.

Énekelt az ószövetségi gyülekezet a jeruzsálemi templomban. Énekelt az Úr Jézus is tanítványaival. Énekeltek az első keresztyének és a vértanúk. Énekeltek a mi református őseink is. Éneklünk mi is a templomban, a hittanórán. De nem mindegy: *hogyan?* Ott van igazi református gyülekezet, ahol szépen énekelnek. Mit énekeljük? Nem akármit! Ha kinyitjuk az énekeskönyvünket, az elején ezt a szót találjuk: *Zsoltárok*. Mit jelent ez a szó magyarul? Azt jelenti: dicséret, lelki ének. Vajon, ki írta ezeket a zsoltárokat? Jórészt Dávid, Izráel legnagyobb királya. Hogy lehet, hogy most mégis magyarul énekeljük? Bizony úgy, hogy lefordította és versbe szedte valaki. Úgy hívták ezt az embert: Szenci Molnár Albert. Emlékeztek még a nevére? Károli Gáspár történeténél már találkoztunk vele. Ki emlékszik: hogyan, milyen körülmények között? Isten után, neki köszönhetjük, hogy azokban a vérzivataros években megmaradtunk magyarnak és reformátusnak, mert a Biblia mellett a zsoltárének volt népünk vigasztalója, bátorítója, éltetője.

Ma elmondom nektek: ki volt Szenci Molnár Albert.

Születése

Nagy vásár van Szenc városában (hol van ez a város?). A hatalmas piactéren emberek sokasága jön-megy, árul vagy alkuszik, ahogy ez a vásárban szokás. Aruval megrakott kocsikat fújtatva vontatnak apró lovacsák, s örülnek, amikor gazdájuk egy „hóha” kiáltással megállítja őket. A népes piacon egy kisfiú trappol végig. Átfurakodik a tömegben, és éppen egy nagy bajszú, mosolygós szemű ember előtt áll meg! aki mindenféle szépen faragott holmit: kasza-, kapanyelet, kisszék, s más egyebeket kínálgat egy csizmás atyafinak.

– Édesapám, gyűjék kend gyorsan haza..., megszületett a Berci...

– Miféle Berci, te toklyó?

– Hát az ifjabb Molnár Albert..., az öcsém. /

– Hű, a teringettét! Ez már igen. Még hozzá fiú! No, szomszéd, tartsa kend szóval a vevőket, amíg hazaugrom megnézni a fiamat.

Idősebb Molnár Albert nagy igyekezettel nyomult be a takaros kis házba, ott van az nem messze a piactér mellett.

– No, hadd lám csak a fiamat!

Vörös képű, apró emberkét mutat neki Julis néne, a bába. Molnár Albert a kezébe veszi, s úgy szemléli:

– Szakasztott olyan mint én...

Majd egy nagy cuppanós puszit nyom a kisbaba arcára, mire a gyermek éktelen sírásra fakad.

– No, csak meg ne egye kend! – veszi ki kezéből Julis néni.

Molnár Albert elhomályosuló szemmel gyönyörködik benne.

– No, fiú, mi leszel, ha megnősz? Légy ácsmester mint az apád, s mint minden székely ősöd.³² Egy nagy baltanyelet nyújt a kicsi felé, mire az újból sírva fakad.

– Menjen már kend azzal a baltanyéllal. Pap lesz ebből, tudós ember..., nézze most is imára kulcsolja kicsi kezét.

Molnár Albert nagyot nevet:

– No, akármi lesz, csak az lesz, amivé a nagy Isten formálni akarja. /